

gøre, ikke se saa ganske ensidig paa Forholdene. I Norge kan og vil en saadan Dom, som den, hvorom der her er Tale, sikkert ikke blive fældet. Der vilde man ganske sikkert fra disse civile Dommeres Side se mildere og fornuftigere paa disse Sager, end man gør, naar Krigsretten er saa ensidigt sammensat som her, selv om vi ogsaa her have en juridisk Person i Krigsretten, nemlig Auditøren. Vi bør efter min Mening have disse Forhold ordnede, saaledes at de kunne komme frem i Lys, og Straffene kunne blive afpassede efter Forbrydelserne. Jeg ved ganske vist, at der har været en Kommission nedsat en hel Del Aar. Jeg spurgte forleden Dag her i Salen et af de ældre Medlemmer, om han ikke kunde sige mig, naar den var bleven nedsat, men uagtet han havde siddet her en temmelig lang Aarrække, sagde han dog: Det var vist før min Tid. Der er vistnok ogsaa gaaet flere Generationer hen, siden denne Kommission blev nedsat, og da vi endnu ikke have hørt noget om, at den er afgaaet ved en stille Død, kunde der vistnok, hvis Kommissionen endnu eksisterer, være Anledning til, at der fra Ministeriets Side blev søgt at sætte en lille Smule Fart i dens Arbejde. Eksisterer den ikke mere, forekommer det mig, at Spørgsmaalet burde tages op paa en anden Maade, saaledes at vi kunde faa en virkelig human militær Retspleje, der svarede til det 20de Aarhundrede, og om hvilken man ikke skulde tro, at den var en Levning fra Landsknægtenes Tid; en Retspleje, som ikke bevirkede, at de unge Mennesker, som betros til Militærvæsenet, løb den Risiko for aldeles ubetydelige Forseelser at faa hele deres Fremtidsliv ødelagt. Jeg tillader mig altsaa at forespørge den højtærede Minister: Agter den højtærede Forsvarsminister i en nær Fremtid at forelægge Forslag til en Reform af den militære Retspleje? og vil jeg føje til: Den højtærede Minister vilde gøre en overordentlig god Gerning, hvis han søgte temmelig hurtigt at fremme denne Sag. Det vilde nemlig være for uhyggeligt, hvis vi skulde gaa rundt med en Frygt for, at hvad der har gentaget sig med de tre Husarer, kan gentage sig paany, hvilken Dag det skal være. Thi det forekommer mig dog at være for galt. Den højtærede Minister vilde indlægge sig Ære ved at tage denne Sag op og ved snarest muligt at søge at gennemføre den. Jeg vil saa føje til, at den højtærede Minister ogsaa skulde sørge for, at disse unge Mennesker, som nu for nylig ere blevne idømte disse

strengte Straffe, i den nærmeste Fremtid maatte blive benaadede. Den højtærede Minister vilde høste stor Tak derfor, ikke alene fra de dømte selv og fra deres Familier, men fra alle varmtfølede og humanittænkende Mennesker i vort Land.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*): Det er efter mit Ønske, at denne Sag kommer for allerede i dette Møde, idet Offentligheden, særlig Pressen, er i Færd med at danne sig en Forestilling om denne Sag, som ikke er rigtig. Men det maa jo dog være i alles Interesse, at man faar en nøjagtig Besked om, hvad der virkelig er passeret. Hvad selve Forespørgselen angaar, opholdt den ærede Forespørger sig jo ikke længe ved den, og jeg skal ogsaa kun ganske kort svare paa hans Forespørgsel angaaende den militære Retspleje. Jeg ønsker saa stærkt som nogen i dette Ting, at vi kunne faa den militære Retspleje reformeret, og det saaledes, at Principperne i den militære Retspleje mere kunne til at være i Overensstemmelse med Principperne i den borgerlige Retspleje, som der nu arbejdes paa. Selvfølgelig kan det ikke ske fuldt ud, thi det militære har jo sine egne, særlige Forhold, som man dog maa tage noget Hensyn til. Hvad Kommissionen angaar, som det ærede Medlem omtalte, og som han mente skulde være nedsat for en hel Række Aar siden — saa længe siden, at ingen rigtig vidste Besked derom — skal jeg oplyse det ærede Medlem om, at denne Kommission blev nedsat i Aaret 1900, men blev først fuldtalig 1901. Den har arbejdet indtil den 31. Marts 1903, og fra Kommissionen foreligger der tre forskellige Forslag til Ordning af den militære Retspleje. Desværre foreligger der tre. Det vilde have været langt lettere for Ministeren, om der kun havde foreligget et. Mine Forgængere i de militære Ministerier forment, at under disse Omstændigheder vilde det være rigtigt at se, hvorledes det gik Forslaget om en Ordning af den borgerlige Retspleje, før man tog fat paa disse tre Forslag for at udarbejde et enkelt Forslag. Det er ogsaa sikkert nok, det har sin store Betydning at se, hvorledes det gaar med Forslaget om en Ordning af den borgerlige Retspleje, naar Formaålet er at bringe den militære saa vidt muligt i Overensstemmelse med den borgerlige. Men, som sagt, jeg er saa stærkt interesseret som nogen i at faa Reformer paa dette Omraade. Den Sag, som den ærede Ordfører beskæf-